

full DOMINICAL

CARTA DOMINICAL

† JOAN JOSEP OMELLA OMELLA
Arquebisbe de Barcelona

Senyor, fes-nos instruments de pau

D'aquí a uns dies celebrarem la festa de la Mare de Déu de la Mercè. Per primera vegada, participaré en aquesta festa com arquebisbe de Barcelona i m'uniré amb goig als que feliciten la Mare de Déu en el dia de la seva onomàstica.

Amb aquest motiu voldria establir un diàleg cordial i senzill, tal com pot fer-ho un fill amb la seva mare. Sí, ja fa nou mesos que sóc amb vosaltres i voldria dir-li a Maria, la mare de tots, com em sento després d'aquesta marxa que va començar de manera sorprenent per a mi, perquè ni la vaig buscar ni la vaig desitjar.

Benvolguda Mare de Déu de la Mercè,

«Et confesso, mare, que vaig venir a Barcelona amb cert *temor i tremolor*. No sabia si sabria adaptar-me a la vida d'una ciutat tan gran i complexa com és aquesta. Després d'aquests nou mesos puc dir amb goig que em sento acollit i valorat, i això tot i saber que no sóc perfecte. La gent ha estat i és molt comprensiva amb mi. Em sento com un germà més que camina colze a colze amb tots, procurant portar molt dins del meu cor els goigs i sofriments de tota la gent.

«L'arxidiòcesi de Barcelona és reflex de la complexitat del nostre món. Barcelona és una ciutat cosmopolita en la qual es troben els valors més bells i sublims i, al seu torn, els sofriments i desconsolats més dolorosos del nostre món modern.

«Moltes persones han donat un sí generós i valent a Crist, el vostre Fill, i el segueixen amb fidelitat i sense cap temor. D'altres s'han allunyat del camí de la fe i, o bé viuen sense referència a valors religiosos i transcendents, o bé ni es plantegen les qüestions religioses. Però he descobert de bon grat que en totes elles hi ha una gran sensibilitat per donar resposta i ajudar els germans més desprotegits. Hi ha un gran corrent de caritat fraterna que es reflecteix en tantes i tantes organitzacions de soli-

daritat, tant d'inspiració cristiana, com Càritas, com d'altres de caràcter civil.

«A la Jornada Mundial de la Joventut (JMJ), celebrada aquest estiu a Polònia, he pogut descobrir que molts joves estimen Jesucrist, volen seguir les seves petjades i estan contents de pertànyer a l'Església. Viuen la fe sense complexos i amb entrega generosa als més pobres i necessitats. Ells ens auguren un futur esperançador, tant per a l'Església com per a la societat. Felicito aquests joves i els poso sota la teva protecció de Mare, plena de tendresa i de misericòrdia. Els animo a seguir per aquest camí de seguiment a Crist i a no deixar el grup cristià a què pertanyen; junts es poden afrontar millor els reptes que ens planteja la vida.

«Moltes persones em pregunten com veig la situació social i política de la nostra terra catalana. Només demano, Mare de Déu, que tots aquells i aquelles que tenen alguna responsabilitat i influència social i política, que treballin pel bé comú i per la construcció d'una societat més unida, més lliure i més justa. I per aconseguir-ho cal sumar forces. Tots junts podrem més que separats. No hauríem excloure ningú en aquesta tasca de crear ponts, d'atendre els pobres i necessitats, d'establir àmbits de cultura, de formació en valors morals.

«No és admirable el que va fer la venerable barcelonina Dorotea de Chopeitea? La seva vida es va conformar en dos grans eixos des del seu profund amor a Déu, expressat en la cura dels més necessitats. Aquests són els dos eixos que van donar lloc a l'obra social extraordinària i pionera en la seva època: la formació dels joves i la preocupació per les persones més humils. Desitjo que en aquests moments de la història trobem en aquesta terra persones amb aquesta mateixa empenya i aquesta mateixa perseverança. Aquest país s'ho mereix.

«Mare de Déu de la Mercè, protegeix tots els barcelonins i tots els catalans. Ajuda'ns a caminar amb esperança, disposats a abraçar tots els germans per tal de construir una societat més fraterna i humana. Poso a les teves mans de Mare el meu ministeri pastoral que vull exercir —com es pot lle-

gir en el meu lema episcopal: «Per l'entranyable misericòrdia del nostre Déu». Que la misericòrdia sigui el mòbil de totes les meves accions pastorals.

«Reina i mare de la misericòrdia, acull-nos a la teva falda i guarda'ns sempre en la pau del teu Fill. Amén.»

ENTREVISTA

Camins de diàleg

CARLES MARCET

El P. Carles Marcet, SJ, considera que val la pena l'esforç per trobar camins de diàleg entre les religions. La pregària n'és un, però n'hi ha d'altres, d'òptiques per a dialogar. En qualsevol cas, assegura el P. Marcet, «l'important és prendre consciència que és més important i més gran el que ens uneix que el que a primera vista ens separa».

Per què és important la pregària en el cristianisme?

Pròpiament, tota la vida cristiana és una litúrgia, una pregària de lloança a Déu en tot allò que fem, que vivim, som, sentim, diem, cerquem... El fet de cercar al llarg del dia algun espai propi per retirar-se a pregar —com feia Jesús— és precisament per preservar que tota la vida esdevingui pregària, que tot sigui viscut amb Déu i en Déu.

Com ens hem de preparar per fer una bona pregària?

L'espai de pregària, en personal íntimat amb Déu, és un temps i una acció que convé preparar tot desitjant-la. És com aquell que espera la visita d'una persona estimada a casa seva i ho endreça tot per tal que s'hi trobi a gust. En la pregària aquesta preparació esdevé un moment per prendre consciència del que vaig a realitzar i també del meu estat interior, que és on el *visitant* vindrà a trobar-me.

La pregària cristiana es pot equiparar a una meditació espiritual d'una altra religió?

Totes les grans tradicions religioses i espirituals contemplen la importància de la pregària com a activitat i actitud que ajuda a viure amb més plenitud i consciència. En l'essencial, doncs, ens hi troben molt pròxims. Una altra qüestió són les maneres concretes de pregar. Aquí, les propostes de les diverses tradicions espirituals varien i, per tant, hi ha una pluralitat d'expressions orants. L'important és que ajudin la persona a viure la seva vida harmònicament.

Òscar Bardají i Martín

GLOSSA

ENRIC PUIG JOFRA, SJ
Secretari general de la FECC

Guarda'm un lloc allà dalt

El metge entrà a l'habitació i s'assegué al peu del llit. Portava a les mans la història clínica. El malalt, superats ja els vuitanta anys, responia a les seves preguntes. Feia poc que havia arribat a l'hospital. Romandre a casa havia esdevingut difícil. Els dolors augmentaven, eren intensos. Deixà, doncs, la comunitat religiosa a la qual pertanyia, les petites feines que encara anava fent amb discreció, senzillesa i amb eficàcia. Darrera quedaven molts anys d'escola, la col·laboració a la catequesi de la parròquia, el voluntariat al centre d'acollida dels sense sostre i altres serveis, molts dels quals només Déu nostre Senyor coneix. Una pietat senzilla, arrelada i confiada informava la seva vida d'amor en el servei.

A l'hospital establí una bona relació humana, càlida i sincera, amb els professionals que l'atenien, en especial amb el metge, que s'asseia al peu del llit. En trobades successives el metge li comentava i explicava el procés de la malaltia, i responia les seves preguntes. El diàleg era fluid, gens forçat; la confiança, manifesta. Un dels dies, en la penombra habitual que sempre dominava l'estança, seguint el desig

del malalt, una nova visita facultativa, una altra conversa. El malalt, amb serenitat, preguntà per la gravetat del seu procés i si el desenllaç era proper. El metge respongué, amb la mateixa serenitat, que la fi no era gaire llunyana. La conversa que seguí els va fer bé a tots dos. En acomiadar-se s'abraçaren.

Amb la fi ja a prop, s'acordà el trasllat del malalt a la infermeria de la seva congregació. El metge s'hi acostà i, amb la serenitat de sempre, li digué: «Quan arribis allà dalt, guarda'm un lloc». La resposta va ser un gest del cap i un mig somriure d'assentiment. Pocs dies després traspassà en la pau dels justos, com havia viscut. «Si vivim, vivim per al Senyor, i si morim, morim per al Senyor. Per això, tant si vivim com si morim, som del Senyor» (*Rm 14, 8*). Havia viscut per al Senyor, per a Ell morí, per participar també de la seva Resurrecció. L'acabament de la vida terrenal va ser un lliurament, un acte d'amor final, sense temença, compartit amb aquells que li feien costat a la comunitat, a l'hospital, a la infermeria. Que descansi en la seva pau, on, de ben segur, guarda lloc per a tanta gent que va estimar en el servei.

HECHOS DE VIDA

MN. JOSEP MARIA ALIMBAU

Una fisioterapeuta en el Kalighat (I)

Se llama Mireia Grossmann Camps. Nació en Barcelona. Es terapeuta de shiatsu y fisioterapeuta. Durante un mes fue a trabajar como voluntaria en el **Kalighat (Casa del Moribundo)** en Calcuta, India), fundada por la ya **santa Madre Teresa de Calcuta**. El 4 de septiembre pasado, día de su canonización, invitó a la fisioterapeuta al programa **Valors Humans. Objectiu l'home**, que emite Radio Barcelona los domingos, de 22 a 23 horas, hace más de 40 años (O.M. 666, SER).

Mireia nos contó:

—«**Kalighat** es el centro de acogida de moribundos de Calcuta. **Personas con un hilo de vida**, que llegan **para morir al día siguiente**, con enfermedades **desgastantes, cánceres** fuera de control, **infecciones, traumatismos** extraños y que **nadie nunca atendió**. ¿Qué puedo explicar de mi llegada? Un

shock. Me pasé los **dos primeros días llorando**, incapaz de asimilar lo que veía. La **situación me superaba** por todas partes. Me quedé **bloqueada, atrapada** en la idea de que **era imposible hacer nada para mejorar** aquello.»

—«Además del horror, no teníamos **recursos ni medicinas**; carecíamos de **diagnósticos**, no había suficientes **litteras**, ni **vendas**, ni **manos** para ayudar... Debíamos **cambiar** el enfoque por pura **supervivencia**.

»Con **ayuda** descubrí que **se podía hacer** mucho, muchísimo.

»¿Qué poseíamos? De todo. Teníamos **voluntad, entrega, imaginación, vitalidad**. Poseíamos **alegría**. Teníamos **gananas de ayudar**. Y lo principal: Estábamos **convencidas** de nuestra **fe** y **empujadas** por el **amor**.»

(Continuará en los números: 40 y 42)

Lectures missa diària i santoral

19. □ Dilluns (lit. hores: 1a setm.) [Pr 3,27-34 / Sl 14 / Lc 8, 16-18]. Santa Maria de Cervelló o del Socós, vg. mercedària, de Barcelona (s. XIII). Sant Gèner (Jenaro), bisbe de Benevent i mr. a Nàpols (s. IV).

20. ■ Dimarts [Pr 21,1-6.10-13 / Sl 118 / Lc 8,19-21]. Sants Andreu Kim Taegon, prev., Pau Chong Hasang i altres companys, mrs. a Corea (1839, 1846 i 1866). Sant Eustaqui, l'esposa Teopista i els fills, mrs.; santa Càndia o Càndida, vg. i mr.

21. ■ Dimecres [Ef 4,1-7.11-13 / Sl 18 / Mt 9,9-13]. Sant Mateu o Leví, apòstol i evangelista, de Cafarnaüm, fill d'Alfeu i excobrador d'impostos, venerat a Salerno, patró dels banquers. Santa Ifigènia, vg.; santa Celina, vg.

22. ■ Dijous [Coh 1,2-11 / Sl 89 / Lc 9,7-9]. Sant Maurici (o Mori), venerat a Suïssa, i altres companys, mrs.; santa Digna, vg. i mr.; sant Fèlix IV, papa (526-530).

23. □ Divendres [Coh 3,1-11 / Sl 143 / Lc 9,18-22]. Sant Pius de Pietrelcina (pare Pio), prev. caputxí. Santa Tecla, vg. i mr., associada a sant Pau, venerada a Selèucia i patrona de Tarragona. Sant Andreu, mr.; sant Lli o Linus, papa (tosca, 67-76) i mr.

24. □ † Dissabte [Coh 11,9-12, 8 / Sl 89 / Lc 9,43b-45]. Mare de Déu de la Mercè (s. XIII), patrona de Barcelona (ciutat i arxidiòcesi, 1868, i província eclesiàstica de Barcelona; festa de precepte a Barcelona ciutat). Sant Gerard o Grau, bisbe; sant Pacífic, prev. franciscà; beat Marc Criado, prev. trinitari.

25. ■ † Diumenge vinent, XXVI de durant l'any (**lit. hores: 2a setm.**) [Am 6,1a.4-7 / Sl 145 / 1Tm 6,11-16 / Lc 16,19-31]. Sant Dalmau Moner (1291-1341), religiós dominicà, de Santa Coloma de Farners (Selva). Mare de Déu de la Misericòrdia (Reus); santa Aurèlia, verge. Beates Carme, Rosa i Magdalena Fradera, Missioneres del Cor de Maria, verges i màrtirs l'any 1936.

ACTUALITAT

Mons. Sebastià Taltavull, nou administrador apostòlic de Mallorca

Compaginarà aquest càrrec amb el de bisbe auxiliar de Barcelona

El dia 8 de setembre passat, el Sant Pare va acceptar la renúncia a la seu de Mallorca de Mons. Xavier Salinas i va nomenar Mons. Sebastià Taltavull administrador apostòlic del bisbat de Mallorca, amb totes les facultats pròpies d'un bisbe diocesà. Mons. Taltavull compaginarà la seva responsabilitat com a administrador apostòlic amb la de bisbe auxiliar de Barcelona, ministeri que exerceix des del 21 març de 2009.

El mateix dia 8, el bisbe Sebastià va adreçar una carta de salutació a l'Església que pelegrina a Ma-

llorca. En aquesta missiva declara que assumeix la nova responsabilitat «amb tot l'amor del que sóc capaç, però també amb el temor d'haver de respondre als reptes que en aquests moments se'ns presenten i fer-ho bé».

Mons. Taltavull desitja que el seu ministeri no sigui «ni exclusiu ni exclouent» i, com va expressar en la roda de premsa celebrada aquell mateix dia a l'Arquebisbat de Barcelona, vol exercir aquest encàrrec amb esperit obert a creients i no-creients i ben arrelat

a la realitat mallorquina en tots els vessants: social, econòmic, eclesial... També va anunciar que el primer acte públic que farà a Mallorca el proper dia 11 de setembre serà una missa al Santuari de la Mare de Déu de Lluc, patrona de Mallorca.

En la foto, l'arquebisbe Joan Josep Omella, el cardenal Lluís Martínez Sistach i el bisbe Sebastià Taltavull, durant la roda de premsa celebrada a l'Arquebisbat de Barcelona.

Activitats amb motiu de la festivitat de la Mare de Déu de la Mercè

• **Divendres 23, a les 19 h**, missa de vigília a la basílica de la M.D. de la Mercè (pl. Mercè, 1). Al finalitzar la missa, acte marià amb motiu del Jubileu de la Misericòrdia, cant dels Goigs i veneració de la Mare de Déu.

• **Dissabte 24, solemnitat de la Mare de Déu de la Mercè.** Horari de misses:

—Matí: a les 9, 10.30, 12 i 13 h
—Tarda: a les 18 i 20 h

A les **8 h**, ofrena floral dels Trabucers de Barcelona. A les **9 h**, missa del matí. A les **10.30 h**, missa solemne presidida per Mons. Joan Josep Omella, arquebisbe de Barcelona. A l'ofertori, ofrena floral de les cases

regionals. A les **12 h**, missa major (en català). A les **13 h**, missa amb ofrena floral de les comunitats hispano-americanes i filipines (en castellà). A les **8 h**, missa de la tarda. A les **20 h**, missa de cloenda de les festes. A les **21 h**, concert de la Mercè a càrrec de la Cobla Sant Jordi, de la ciutat de Barcelona

Els mestres i professors de religió es reuneixen amb l'arquebisbe Joan Josep Omella

El passat 7 de setembre, la Delegació d'Ensenyament de l'Arquebisbat de Barcelona va convocar una trobada dels mestres i professors de religió de les escoles públiques de l'arquebisbat amb Mons. Joan Josep Omella. Va introduir la trobada el delegat diocesà d'Ensenyament, Mn. Ramon Corts, explicant els objectius del nou curs; i també va expressar la disponibilitat i el suport de la Delegació d'Ensenyament als mestres i professors que ho necessitin, per tal de facilitar-los la seva tasca.

En la seva intervenció, l'arquebisbe de Barcelona va dir que un bon professor de religió ha de tenir una formació espiritual contínua, aportar als alumnes un testimoni de coherència de vida

i exercir el seu ministeri amb joia i alegria. Va afegir que el professor és un «enviat» que «no ha de donar les seves idees, sinó les de l'Església, des del magisteri i l'experiència d'aquesta». Des del seu record com a professor de religió a un institut públic, Mons. Omella va expressar la seva experiència i va animar els mestres i professors a mantenir l'esperança i no defallir, perquè la seva acció feta des d'aquestes bases tindrà un fruit en el futur.

Després de la trobada a la Sala Sant Jordi, l'arquebisbe presidí l'eucaristia a la capella del Seminari i al final de la celebració va donar la *missio* als nous mestres incorporats aquest curs, com mostra la fotografia.

El Cottolengo celebra l'Exaltació de la Santa Creu

Les Germanes Serventes de Jesús del Cottolengo del Pare Alegre van celebrar una missa amb motiu de la diada de l'Exaltació de la Santa Creu, que commemora la creu en la qual va ser crucificat Jesucrist. La missa va ser presidida per l'arquebisbe de Barcelona, Joan

Josep Omella, i va tenir lloc el passat dissabte 10 de setembre a la residència del Cottolengo de Barcelona, tot i que, litúrgicament, el dia de l'Exaltació de la Santa Creu se celebra el 14 de setembre.

Durant l'homilia, l'arquebisbe Ome-

lla va explicar que la creu és el signe de la passió de Crist i un símbol cristià que santifica. Però, a part de ser un signe de fidelitat i fe, és també un signe d'amor que recorda que Déu ens estima a tots per igual. La creu és el record de l'amor de Crist, que va donar

la seva vida pels seus amics. És una prova del seu amor. També van celebrar les noccs d'or del Carlitos, que resideix al Cottolengo des de fa 50 anys, i les noccs de plata de la Jèssica i la Isabelita, que fa 25 anys que són a la residència.

DIUMENGE XXV DE DURANT L'ANY

COMENTARI

Lectura de la profecia d'Amós (Am 8,4-7)

Escolteu això, vosaltres que us abraoneu sobre els pobres per anorrear els desvalguts del país, vosaltres que dieu: «Quan haurà passat la festa de la lluna nova per poder vendre queviures! Quan haurà passat el dissabte per poder obrir els graners! Vendrem el gra amb mesures més petites i, per cobrar, pesarem la moneda amb pesos més grans. Farem trampa amb les balances i vendrem el rebuig barrejat amb el gra. Per tenir un esclau, comprarem amb diners gent necessitada, amb un parell de sandàlies comprarem un pobre.»

El Senyor ho jura per la glòria de Jacob: «No oblidaré mai tot això que fan.»

Salm responsorial (112)

R. *Lloeu el Senyor, que treu el pobre de la cendra.*

Servents del Senyor, lloeu-lo, / lloeu el nom del Senyor. / Si-
guiu beneït el nom del Senyor, / ara i per tots els segles. R.
El Senyor és excels, als ulls de tots els pobles, / la seva
glòria s'eleva més enllà del cel. / ¿Qui és com el Senyor, el
nostre Déu? / Té molt amunt el seu tron, / i des d'allí s'in-
clina / per veure el cel i la terra. R.

Aixeca de la pols el desvalgut, / treu el pobre de la cendra, /
per asseure'l entre els poderosos, / els poderosos del seu
poble. R.

Lectura de la primera carta de sant Pau a Timoteu (1Tm 2,1-8)

Primer de tot us recomano que feu a Déu pregàries, ora-
cions, súpriques i accions de gràcies per tots els homes,
pels reis i per tots els qui tenen autoritat, perquè puguem
portar una vida tranquil·la i serena, tota donada a la pietat
i a l'honestedat. Preguar així és bo i agradable a Déu, el nos-
tre salvador, que vol que tots els homes se salvin i arribin al
coneixement de la veritat. Hi ha un sol Déu. El mitjancer en-
tre Déu i els homes és també un de sol, l'home Jesucrist,
que es donà ell mateix per rescatar tots els homes. El tes-
timoniatge sobre tot això ha estat fet públic al temps apropiat,
i jo n'he estat fet herald i apòstol, mestre per instruir
en la fe i en la veritat els qui no són jueus. Això que dic és
veritat, no menteixo. Desitjo que els homes preguin pertot
arreu, i que puguin alçar les mans netes, evitant les baralles
i les discussions.

✠ Lectura de l'evangeli segons sant Lluç (Lc 16,1-13)

En aquell temps, Jesús deia als seus deixebles: «A un home
ric li van denunciar que el seu administrador malversava els
seus béns. Ell el cridà i li digué: «¿Què és això que sento dir
de tu? Dona'm comptes de la teva administració: d'ara en-
davant ja no podràs administrar els meus béns.»

L'administrador va pensar: «¿Què podré fer, ara que el meu
amo em despatxa de l'administració? Per cavar, no tinc prou
força; anar a captar em fa vergonya. Ja sé què he de fer per
trobar qui em vulgui a casa seva quan perdré l'administració.»

Li cridà un per un els qui tenien deutes amb el seu amo. Al
primer li digué: «¿Quant deus al meu amo?» Ell li contestà:
«Cent bidons d'oli». Li digué: «Aquí tens el teu rebut. Seu de
pressa i escriu-ne un que digui cinquanta». A un altre li digué:
«I tu, ¿quant deus?» Li contestà: «Cent sacs de blat». Li diu:
«Aquí tens el teu rebut. Escriu-ne un que digui vuitanta». I
aquest administrador de riquesa enganyosa, el Senyor el
lloà així: «Ha estat prudent, perquè, en el tracte amb els ho-
mes de la seva mena, els homes del món són més prudents
que els fills de la llum». I jo us dic: guanyeu-vos amics a cos-
ta de la riquesa enganyosa, perquè quan desaparegui, tro-
beu qui us rebi eternament a casa seva.

L'home que és fidel en els béns que valen poc, també ho
serà en els de més valor, i l'home infidel en els béns que
valen poc, també ho serà en els de més valor. Per això, si
no fóssiu fidels en l'administració de les riqueses enganyo-
ses, ¿qui us confiaria les riqueses veritables? Si no fóssiu
fidels en les riqueses que són d'un altre, ¿qui us confiaria
les que de dret us corresponen?

Ningú no pot servir dos amos: si estima l'un, no estimarà
l'altre, si fa cas de l'un, no en farà de l'altre. No podeu ser
servidors de Déu i de les riqueses.»

Lectura de la profecia de Amós (Am 8,4-7)

Escuchad esto, los que pisoteáis al pobre y elimináis a los
humildes del país, diciendo: «¿Cuándo pasará la luna nueva,
para vender el grano, y el sábado, para abrir los sacos de
cereal —reduciendo el peso y aumentando el precio, y modi-
ficando las balanzas con engaño— para comprar al indigen-
te por plata y al pobre por un par de sandalias, para vender
hasta el salvado del grano?»

El Señor lo ha jurado por la Gloria de Jacob: «No olvidaré
jamás ninguna de sus acciones.»

Salmo responsorial (112)

R. *Alabad al Señor, que alza al pobre.*

Alabad, siervos del Señor, / alabad el nombre del Señor. /
Bendito sea el nombre del Señor, / ahora y por siempre. R.
El Señor se eleva sobre todos los pueblos, / su gloria so-
bre los cielos. / ¿Quién como el Señor, Dios nuestro, / que
habita en las alturas / y se abaja para mirar / al cielo y a
la tierra? R.

Levanta del polvo al desvalido, / alza de la basura al pobre, /
para sentarlo con los príncipes, / los príncipes de su pue-
blo. R.

Lectura de la primera carta del apóstol san Pablo a Timoteo (1Tm 2,1-8)

Querido hermano: Ruego, lo primero de todo, que se hagan
súplicas, oraciones, peticiones, acciones de gracias, por to-
da la humanidad, por los reyes y por todos los constituidos
en autoridad, para que podamos llevar una vida tranquila
y sosegada, con toda piedad y respeto. Esto es bueno y
agradable a los ojos de Dios, nuestro Salvador, que quiere
que todos los hombres se salven y lleguen al conocimiento
de la verdad.

Pues Dios es uno, y único también el mediador entre Dios
y los hombres: el hombre Cristo Jesús, que se entregó en
rescate por todos; este es un testimonio dado a su debido
tiempo y para el que fue constituido heraldo y apóstol —di-
go la verdad, no miento—, maestro de las naciones en la
fe y en la verdad. Quiero, pues, que los hombres oren en to-
do lugar, alzando unas manos limpias, sin ira ni divisiones.

✠ Lectura del santo evangelio según san Lucas (Lc 16,1-13)

En aquel tiempo, dijo Jesús a sus discípulos: «Un hom-
bre rico tenía un administrador, a quien acusaron ante él de de-
rochar sus bienes. Entonces lo llamó y le dijo: «¿Qué es
eso que estoy oyendo de ti? Dame cuenta de tu adminis-
tración, porque en adelante no podrás seguir administran-
do». El administrador se puso a decir para sí: «¿Qué voy a
hacer, pues mi señor me quita la administración? Para ca-
var no tengo fuerzas; mendigar me da vergüenza. Ya sé lo
que voy a hacer para que, cuando me echen de la adminis-
tración, encuentre quien me reciba en su casa.»

Fue llamando uno a uno a los deudores de su amo y dijo
al primero: «¿Cuánto debes a mi amo?». Este respondió:
«Cien barriles de aceite». Él le dijo: «Toma tu recibo; aprisa,
siéntate y escribe cincuenta».

Luego dijo a otro: «Y tú, ¿cuánto debes?». Él contestó:
«Cien fanegas de trigo». Le dice: «Toma tu recibo y escribe
ochenta». Y el amo alabó al administrador injusto, porque
había actuado con astucia. Ciertamente, los hijos de este
mundo son más astutos con su propia gente que los hijos
de la luz. Y yo os digo: Ganaos amigos con el dinero de ini-
quidad, para que, cuando os falte, os reciban en las mora-
das eternas.»

El que es fiel en lo poco, también en lo mucho es fiel; el
que es injusto en lo poco, también en lo mucho es injusto.
Pues, si no fuisteis fieles en la riqueza injusta, ¿quién os
confiará la verdadera? Si no fuisteis fieles en lo ajeno, ¿lo
vuestro, quién os lo dará?

Ningún siervo puede servir a dos señores, porque, o bien
aborrecerá a uno y amará al otro, o bien se dedicará al
primero y no hará caso del segundo. No podéis servir a Dios
y al dinero.»

Paràbola de l'administrador injust

ORIOI TUÑÍ, SJ

Aquesta paràbola sovint deixa els lectors perplexos. Hom pensa que les paràboles han d'oferir bons exemples per a imitar. Però aquesta paràbola sembla que ens posa com a model un administrador que és un impostor. Tanmateix, cal tenir en compte dues coses per a interpretar-la correctament. Primer que no tots els exemples de les paràboles són gent com cal. Pensem en el jutge, inici de Lluç 18,1-8, que no és presentat de cap manera com un model de jutge, malgrat que fa justícia a la viuda perquè no el destorbi més; o també l'exhortació a ser senzills com els coloms però també astuts com les serps. Ningú no pensarà que Jesús exhorta a ser enganyosos. Doncs bé, en la paràbola d'avui el que es recomana és ser hàbil, no ser un impostor. Perquè, en segon lloc, convé tenir present que el que lloa l'habilitat del gerent impostor és l'amo de la paràbola, que no és el Senyor Jesús sinó l'amo del gerent. Les paràboles tenen una punta perquè el que Jesús diu és contracultural i vol ajudar a fixar-se en un punt fonamental. Jesús només comença a fer recomanacions quan ha acabat la paràbola.

Pertant, les recomanacions de Jesús sobre l'ús del diner no són part de la paràbola, sinó que són sentències de Jesús («i jo us dic», Lc 16,9) que s'afegeixen a la paràbola. Primera: el diner ha de ser un mitjà de fer-se amics dels pobres i, d'aquesta forma, de fer-se amics de Déu. Un ús just i ajustat del diner ens pot apropar a Déu. Segona: l'home que és digne de confiança en les coses petites ho serà també en les coses de més valor, és a dir, si no som fidels en l'administració de les riqueses enganyoses, qui ens confiarà les veritables? Finalment, els diners poden convertir-se en un ídol que lliga els seus adoradors. L'actitud del ric envers Llätzer el pobre serà un clar exemple d'on pot portar l'esclavitud dels diners: no podem servir al mateix temps Déu i els diners. El mot utilitzat *per diners* aquí és el mot hebreu-aramèu *mamon* (a), que vol dir literalment «allò en què hom posa la confiança». La contraposició és frontal: Déu i *mamon* (a) pertanyen a àmbits oposats.

AGENDA

Activitats del senyor arquebisbe

Dilluns 19 (11 h). Presidirà la reunió del Consell Episcopal. També hi assistirà a la reunió el bisbe auxiliar Sebastià Taltavull.

A les 19 h, inaugurarà el curs al Seminari Conciliar de Barcelona.

Dimecres 21 (11 h). Reunió de la Conferència Episcopal Espanyola.

Dijous 22 (17 h). Presidirà la reunió del Col·legi de Consultors al Palau Episcopal. També hi assistirà el bisbe auxiliar, Sebastià Taltavull.

Divendres 23 (20 h). Presidirà la celebració de l'eucaristia a la parròquia de Santa Tecla de Barcelona (av. de Madrid, 107), amb motiu de la festa patronal.

Actes

Festa de Sant Pius de Pietrelcina i vespres solemnes de la Mare de Déu de la Mercè. Divendres 23 de setembre (18 h), els devots i el grup d'oració «Amics del Pare Pio» celebraran la commemoració del sant amb una eucaristia, a la basílica de la Concepció de (c/ Aragó, 299). Predicarà la missa fra Valentí Serra, caputxí. Aquesta celebració eucarística serà ja de la solemnitat de la Mare de Déu de la Mercè. En acabar, es venerarà la relíquia de sant Pius. Dissabte 24 (19 h), vespres solemnes de la Mare de Déu de la Mercè amb Exposició Major del Santíssim i cant dels Goigs.

Vigília de la Mare de Déu de la Mercè. Divendres 23 de setembre (22-24 h), a l'església del Santíssim Sagrament (c/ Aragó, 268), missa, adoració eucarística, ofici de lectures, oració personal i goigs de la Mare de Déu de la Mercè. Organitza: Adoració Nocturna de

Barcelona (ANE y ANFE). Oberta a tothom.

Fem visible la imatge de la nostra patrona. L'ANFE de Barcelona promou unes balconeres de roba amb la imatge preciosa de la Mare de Déu de la Mercè per fer palès, durant les festes patronals, que Ella n'és la protagonista. Les podeu sol·licitar, gratuïtament, als telèfons 653 900 600 i 669 286 454.

Novahumanitas. Sessió «Descobreix-te tu mateix». Dies 15-16 y 22-23 d'octubre (c/ Àguila, 12), impartida per Mn. Josep Font. La sessió vol ajudar a prendre consciència i experimentar el conjunt de realitats internes que constitueixen la persona, a establir un contacte més profund amb el fons essencialment positiu de la seva personalitat (feta a imatge i semblança de Déu) i a aprendre a viure d'acord amb aquesta riquesa. Per a més informació i inscripcions: Mn. Josep Font, t. 616 164 006; a/e: info-barcelona@novahumanitas.org / web: www.novahumanitas.org

«Els museus diocesans de Catalunya, salvaguarda del patrimoni artístic». Dilluns 26 de setembre (19 h), tertúlia Amics de la Ciutat, amb Josep M. Trullent, director del Museu Marés. A la Sala Pompeu Fabra de l'Ateneu Barcelonès (c/ de la Canuda, 6).

Breus

Cursets de noves tecnologies per a persones grans. La Fundació Pere Tarrés i la Fundació Vodafone Espanya han posat en marxa un projecte per formar més de 5.000 persones majors de 55 anys en l'ús de les tauletes i els *smartphones*. La iniciativa comprèn la realització de 330 tallers entre els mesos de setembre de 2016 i febrer de 2017, en diferents espais: biblioteques, centres cívics, casals de gent gran o universitats de tot Catalunya i Balears. Gràcies a la bona acceptació que aquesta formació ha tingut en edicions anteriors, aquest any s'ha ampliat a Balears, on s'impartiran 55 tallers a 660 persones.

CARTA DOMINICAL

Señor, haznos instrumentos de paz

Dentro de unos días celebraremos la fiesta de la Virgen de la Merced. Por primera vez participaré en esta fiesta como arzobispo de Barcelona, y me uniré con gozo a quienes felicitan a la Virgen María en el día de su onomástica.

Con este motivo quisiera entablar un diálogo cordial y sencillo, tal como puede hacerlo un hijo con su madre. Sí, llevo ya nueve meses con vosotros y quisiera decirle a María, la madre de todos, cómo me siento después de esta andadura que empezó de manera sorprendente para mí porque ni la busqué ni la deseé.

Querida Virgen de la Merced:

«Te confieso, madre, que vine a Barcelona con cierto *temor y temblor*. No sabía si sabría adaptarme a la vida de una ciudad tan grande y compleja como es esta. Después de estos nueve meses puedo decir con gozo que me siento acogido y valorado, y eso aun a sabiendas de que no soy per-

fecto. La gente ha sido y es muy comprensiva conmigo. Me siento como un hermano más que camina codo a codo con todos, tratando de llevar muy dentro de mi corazón los gozos y sufrimientos de toda la gente.

«La diócesis de Barcelona es reflejo de la complejidad de nuestro mundo. Barcelona es una ciudad cosmopolita en la que se encuentran los valores más bellos y sublimes y, a su vez, los sufrimientos y desconciertos más dolorosos de nuestro mundo moderno.

«Muchas personas han dado un sí generoso y valiente a Cristo, tu Hijo, y le siguen con fidelidad y sin ningún temor. Otros se han alejado del camino de la fe y, o bien viven sin referencia a valores religiosos y trascendentes, o bien ni se plantean las cuestiones religiosas. Pero he descubierto con sumo agrado que en todos ellos hay una gran sensibilidad por dar respuesta y ayudar a los hermanos más desprotegidos. Hay una gran co-

† JUAN JOSÉ OMELLA OMELLA
Arzobispo de Barcelona

rriente de caridad fraterna que se refleja en tantas y tantas organizaciones de solidaridad, tanto de inspiración cristiana, como Cáritas, como en otras de carácter civil.

«En la Jornada Mundial de la Juventud (JMJ) celebrada este verano en Polonia he podido descubrir que muchos jóvenes aman a Jesucristo, quieren seguir sus huellas y están contentos de pertenecer a la Iglesia. Viven la fe sin complejos y con entrega generosa a los más pobres y necesitados. Ellos nos auguran un futuro esperanzador, tanto para la Iglesia como para la sociedad. Felicito a esos jóvenes y los pongo bajo tu protección de Madre, llena de ternura y de misericordia. Les animo a seguir por ese camino de seguimiento a Cristo y a no dejar el grupo cristiano al que pertenecen; juntos se pueden afrontar mejor los retos que nos plantea la vida.

«Muchos me preguntan cómo veo la situación social y política de nuestra tierra catalana. Sólo pido, Virgen María, que todos aquellos y aquellas que tienen alguna responsabilidad e influencia social y política, que trabajen por el bien común y por la construcción de una sociedad más y más unida, más libre y más justa. Y para conseguirlo es necesario aunar fuerzas.

Todos unidos podremos más que separados. No deberíamos excluir a nadie en esa tarea de crear puentes, de atender a los pobres y necesitados, de establecer ámbitos de cultura, de formación en valores morales.

«¿No es admirable lo que hizo la venerable barcelonesa Dorotea de Chopitea? Su vida se conformó en dos grandes ejes, desde su profundo amor a Dios expresado en el cuidado de los más necesitados. Estos son los dos ejes que dieron lugar a la obra social extraordinaria y pionera en su época: la formación de los jóvenes y la preocupación por las personas más humildes. Deseo que en estos momentos de la historia encontremos en esta tierra personas con ese mismo empuje y esa misma entrega. Este país se lo merece.

«Virgen de la Merced, protege a todos los barceloneses y a todos los catalanes. Ayúdanos a caminar con esperanza y dispuestos a abrazar a todos los hermanos, con el fin de construir una sociedad más fraterna y humana. Pongo en tus manos de Madre mi ministerio pastoral que quiero ejercerlo como se puede leer en mi sello episcopal: «Por la entrañable misericordia de nuestro Dios». Que la misericordia sea el móvil de todas mis acciones pastorales.

«Reina y madre de misericordia, acógenos en tu regazo y guárdanos siempre en la paz de tu Hijo. Amén.»